

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Helge. Et Digt (Danske Klassikere)

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 176.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288447776/facsimile.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Helge

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

dig med at Oehlenschläger ikke ville, eller ikke havde overblik til at slippe sin oprindelige idé.

Men måske kan vi netop takke denne mangel på afrunding for *Helges* poetiske rigdom. Det hører med til den romantiske poetik at være optaget af fragmentet og dets muligheder. De stammer nu fra fragmentets karakter af at være afbrudt. Det åbner i sig selv for fantasien, den manglende afslutning lader ane en mangfoldighed af mulige fortsættelser, samtidig med at den rummer et overordnet udsagn: der findes ingen afslutning, brudtheden er et af den menneskelige tilværelses vilkår.

Helge er ikke et sådant bevidst romantisk fragment. Men det blev altså et fragment alligevel. Og de mange heterogene anlæg der findes side om side i det, er ikke dets ringeste kvalitet. Værket er en civilisationshistorisk appel til Danmark og dets konge og folk i nødens stund; det er et forsøg på at skrive en moderne skæbnetragedie efter Sofokles' mønster; og det er en digtning der lader den destruktive drift komme til syne og forsøger at lodde dens dybder. Men det er ikke underordnet ét af disse temaer. Derfor er det også det mest romantiske af Oehlenschlägers nordiske hovedværker. For i det får den appel til fantasien som han fandt i de nordiske myter og sagn med deres skikkelses- og handlingsrige dankelighed, lov til at folde sig friest ud.

10. Modtagelse og efterliv

I 1814 da *Helge* blev skrevet, var Oehlenschläger ude i kritisk modvind. Den var begyndt i 1812, da N.F.S. Grundtvig i et afsnit af *Værdenskrøniken* havde påpeget et digterisk fald siden *Nordiske Digte* 1808, men tonen var blevet væsentlig skærpet af Jens Baggesen som i 1813 var vendt tilbage til København fra et langt ophold i udlandet, og som markerede sin tilbagevenden med åbningen af en lang kritisk polemik mod Oehlenschläger. Der er ingen tvivl om at denne kritik var en af sporerne til indsatsen med *Helge*, og Oehlenschläger noterer da også med tilfredshed i sine erindringer at værket for en tid bragte Baggesen til tavshed. Grundtvig derimod agtede værket ringe, det fremgår af hans bemærkninger om